Karikatür

Muallim — Oğlunuzun bir şey öğreneceğini, bir iş becereceğini aklım kesmiyor. Âdeta öğrenmemek için inat ediyor.

Babası — Zarar yok öğretmenim. Yüzde yüz dâhî şair olacak demektir. Hem de genç yaşında!...

Muhasip — Eyvah! Haydutlar kasayı soymuşlar. Tam 500.000 frank çalmışlar...

Patron — Telâş etme kasayı da götürebilirlerdi, yine insaflı adamlarmış.

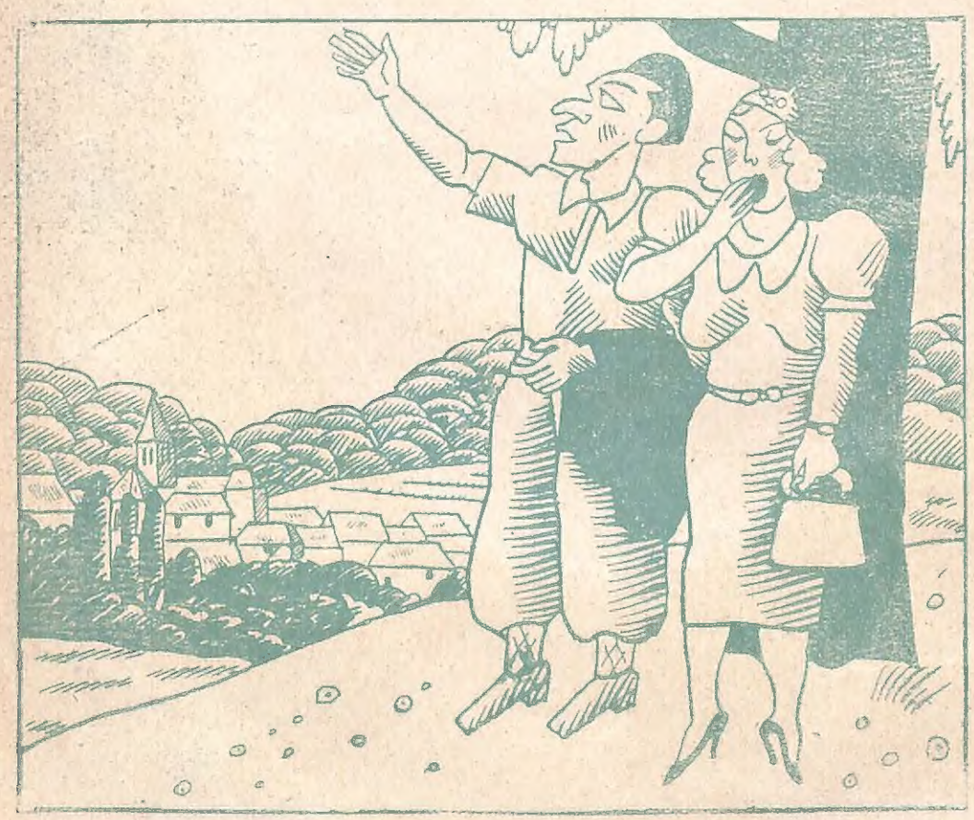

ZAMANE AŞIKLARI...

— Tabiat ne güzel... Her tarafta bir sükûnet var...

— Keşki gramofonumuzu beraber alsaydık!...

(Fransız Karikatürü)

İngiltere Kralı
S.M. Jorj VI
Taç giyme albümü

Mayısın 12 inci günü dünyada misli görülmemiş derecede büyük ve mutantan bir merasimle taç giyen İngiltere kıralı S. M. Jorj VI nin taç giyme törenine ait en dikkate şayan ve meraklı fotoğraflar bu albümü süslemektedir.

Bu merasimi yakından görebilmek için dünyanın her bucağından milyonlarca insan akın akın Londraya gitmiş ve bu uğurda milyonlarca lira sarfedilmiştir.

1937 yılının en mühim hâdisesini teşkil eden bu merasimin bütün tafsilâtı, hazırlamakta olduğumuz bu albümde hulâsa edilmiş bulunuyor.

Bu albüm, ayni zamanda gelecek yıllar için tarihî bir vesika olarak saklanacak kadar yüksek bir değeri haiz bulunmaktadır.

Albüm gayet nefis bir surette şimdiden basılmıya başlanmıştır. Bir haftaya kadar çıkacaktır.

Bu güzel albümü okuyucularımıza şimdiden hararetle tavsiye ederiz.

Fiatı yalnız 25 kuruş olacaktır. Bayilerinize şimdiden sipariş ediniz.

Bugünkü İngiltere

Bugünkü Avrupa devletleri serisinin ikinci kitabı çıktı. Bütün bayilerden isteyiniz. Bu nefis seri mahdut miktarda tabedilmekte olduğuna göre çabuk tükenecektir. Tedarik etmek için en son dakikayı beklemeyiniz.

No. 73 CİLT: 3 YİL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 22 MAYIS 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

ESKİ MUHABBETLER TAZELENİRKEN:

Fransa — Yarabbi, sen İsmetimi elimden alma!...

Fukara Babası!

Bir seyahat esnasında yolum bir kasabaya düşmüştü. Bir arkadaşla çarşıda dolaşırken elli beş yaşlarında kır saçlı, uzun boylu, halim ve tatlı bakışlı bir zata tesadüf ettik.

Arkadaş ancak küçük kasabalarımızda kalmış bir samimiyet ve teklifsizlikle bizi elele verdi:

— Sana eşraftan (...) i takdim edeyim, dedi. Kendisi cidden hayırperver bir zattır. Tam mânasile fukara babasıdır. Bilhassa kimsesiz çocukları korur. Bu bayramda yine on beş kadar fakir mektep çocuğuna ceket, pantalon ve ayakkabı yaptırmıştır.

Fukara babası hakikî fazilet sahiplerine mahsus bir tevazu ve çekingenlikle boynunu büktü; gözlerini önüne indirdi; ellerini uğuşturarak mırıldandı:

— Estağfurullah.... Estağfurullah... Vazifei insaniyemizi yapıyoruz. Memleket yavruları kendi evlâtlarımız demek.... On sekiz yavruya potin, elbise, şayak pantalon, kasket yaptırıverdik. Güle güle giysinler.

* * *

Ertesi gün yine benim arkadaş bir iltimasta bulundu:

— Fukara babası senden pek hoşlanmış. «Ne olur, bir küçük gönüllülük etsin de bu akşam bizim fakirhanede bir çorba içsin» diyor.

Memleket çocuklarına varını yoğunu sarfeden bu mübarek insanın, yok yere kalbini kıracak değilim a... Akşam üstü arkadaşla birleşerek fukara babasının ziyafetine gittim.

Beni aldıkları oda son derece sade döşenmişti, duvarlarında süs olarak yalnız kafile kafile çocuk resimleri görünüyordu.

Fukara babası yine ayni faziletkâr tevazula ellerini uğuşturup, boynunu bükerek:

— Efendim, kusura bakmazsınız, dedi, fakirhanemizde lüks namına bir şey yoktur... Malûm ya biz parayı öyle boş eşyalara sarfedeceğimiz yere fakir yavrulara sarfediyoruz.... Bu resimler onlardır....

Beni duvarların önünde dolaştırarak resimlerden her biri hakkında birer birer izahat verdi:

— Şunlar (...) mektebinin fakir çocuklarıdır. Evvelki yıl şu kunduraları alıvermiştik... Şunlar (...) mektebinin yavrularıdır... Geçen baharda su kenarına götürerek bir kızarmış kuzu ile karınıklarını doyuruvermiştik... Helva ile salata da vardı. Bakın nasıl kapışa kapışa yiyorlar... Onlar yedikçe insana süt oluyor...

— Hakkınız var... Onlar ihtiyar oluncıya kadar her baharda sizi anacaklar... Kuzu ziyafetini hatırlıyarak size dua edecekler...

— Elbette... Efendim insan daima hayir işlemeli... Paranı kendi boğazına yersen unutulur gider... Ama fukaraya sarfedersen...

— Böyle fotoğraflar da kalır... Karnı doyanlar tarafından şükranla anılır... Bu cömertliği gören insanlar tarafından takdir ve tahsin edilir...

Fukara babası bu noktada biraz yüzünü ekşitti:

— Maahaza çocuklar arasında nankörlükle mukabele edenler de yok değil. Meselâ icap eder ki bayramlarda

— Perihanla Cevat evleneli üç gün olmuş, daha kavga etmemişler...
— Ya.. kabahat hangisinde!...

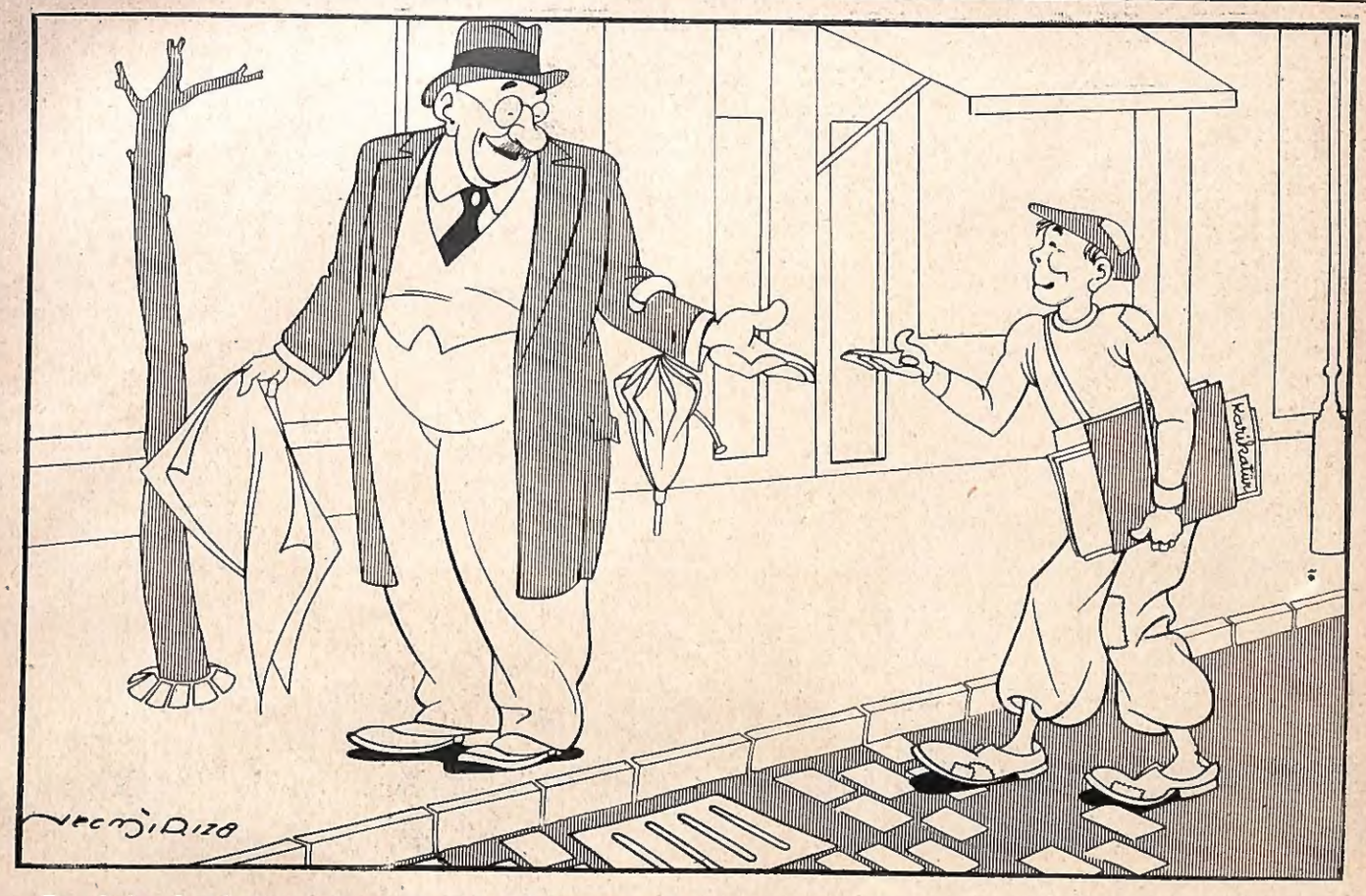

— Bay baba, beş kuruş yerine yanlışlıkla elli kuruş verdiniz...
— Ya, öyle mi? Doğruluğunun mükâfatı olarak sende kalsın...
— İyi ama, aldığımız gazetenin beş kuruşu arada kaynıyacak mı?..

falan bir kapımızı çalıp hatırımızı sorsunlar...

— Doğrudur. Her bayramda insan vaktile kendine bedava kundura giydirmiş ve kuzu yedirmiş velinimeti, anasından babasından evvel hatırlamalı.

— Doğrudur... Fakat onlar çocuktur... Kusurlarına bakmam... Ancak büyükler olsun bunu biraz çok takdir etmeli değiller mi?

— Yerden göğe kadar hakkımız var.. Meselâ sizin gibi bir hayır sahibi dururken belediye âzalıkları, hattâ mebusluklar neye başkalarına verilir?

Fukara babası iki elile elimi sıkıp sallıyarak:

— Sağ olun.. varolun.. eksik olmayın... Herkes sizin gibi kadirşinas değildir, dedi.

Duvarlardaki resimlerden sonra gazete kupürlerini gözden geçirerek bunlardaki muhabir fotoğraflarında fukara babası, başlarını kasket, sırtlarını palto, ayaklarını kundura ile donattığı çocuklar arasında - kanatlarını açıp göklere uçmıya hazırlanmış bir melek vaziyetinde - görünüyordu.

* * *

Fukara babası kasaba civarındaki bir mektebi ziyaret için benden bir ikinci randevu istedi. Ziyafeti kabul ettikten sonra bunu reddetmek abes olacaktı. Hem bu mübarek adam beni zahmete filân da sokacak değildi. Araba ile otelimin kapısından alacak, sonra ayağımı yere bastırmadan ayni yere getirip bırakacaktı. Her ne ise fukara babasının tayin ettiği saatte mektebe gittik. Fakat aksiliğe bakın ki çocuklar - velinimetlerinin ceketlerini, kunduralarını, kasketlerini giyip kır gezintisine gitmişlerdi.

Fukara babası kaşlarını çatarak mektebin hademesine çıkıştı:

— Yahu, ben muallime sabahleyin haber gönderdimdi... Geleceğiz; çocukları giydirip bizi beklesin, dedikti...

Sonra bana döndü:

— Vah vah, size de zahmet ettik... Çocukları gösterecektik... Size karşı ayıp oldu...

— Ne ziyanı var.

— Hem gazeteci olduğunuz için çocukların fotoğraflarını almanızı da rica edecektim...

— Evet, sizi de ortaya oturturduk... Pek iyi olurdu...

— Maamafih arzu buyurursanız daha evvel alınmış bir fotoğrafı takdim edeyim... Siz kendiniz almış gibi gazetenize koyarsınız...

— O da olur... Gazetecilikte bu nevi yalanlar mübahtır...

Mektepten ayrılacağımız zaman fukara babası bir kere daha hademeye çıkıştı:

— Muallime tarafımdan selâm söyle... Çocukları tam mektepte bulunmaları icap eden bir günde gezmiye götürdüğüne fena etti.

Artık dayanamadım ve ayni sesle ilâve ettim:

— Muallime şunu da söyle ki, velinimet fakir çocuklara yaptığı hayır ve hasenatı göstermek için mektebe gazeteciler vesaire getireceği gün, talebeyi mutlaka bir yere götürmek isterse, kasketlerini, elbiselerini, yeni kunduralarını birer fasulye sırığına takarak kapının önüne dizsin... Hiç olmazsa onların fotoğrafı alınabilir.

* * *

Fakirlik hakikaten güçtür, acıdır, eskiler «Fukaralık ateşten gömlektir.» derken ne doğru bir söz söylemişlerdir.

Böyle fukara babalarının ianelerile donanıp isimleri ve resimlerile gazete sütunlarına dizilen yavrucuklar bugün değilse bile, yarın biraz akıllarını başlarına aldıkları ve insanlık gururlarını duydukları zaman bir ateşten gömlek içinde gibi yanacaklardır.

KARİKATÜR

Otomobil kazası

Bir kalabalık görerek yaklaştım.

Bir spor otomobili caddenin ortasındaki ağaca çarparak parçalanmış, sahibi ağır surette yaralanmıştı.

Birisi — Yahu, bu adam caddenin ortasındaki koskoca ağacı görmemiş mi? dedi. Galiba ilk defa otomobil kullanıyor.

Bir başkası sedye ile eczaneye götürülmekte olan kazazedeyi göstererek içini çekti:

— Biçare ilk defa değil, galiba son defa kullanıyor...

— Hani neme lazım şu on beş senedenberi değişmiyen şey kalmadı... Amma ve lâkin gelgelelim şu sokakların taşına bile dokunmadılar!..

— Neclânın nişanına gitmiyor musun?..
— Hayır, bu sefer gidemiyeceğim!...

Ziyan olmasın

İngilizlerin hotkâmlığı, Almanların itaati, Rusların ihtilâlciliği, Yunanlıların hırsızlığı, İtalyanların palavracılığı ve Fransızların nişan iptilâsı kadar İskoçyalıların da hasisliği meşhurdur.

İskoçyalının biri sabahleyin uyanınca karısını uyandırmayı âdet edinmişti. Bir sabah refikai hayatını âdeti veçhile uyandırmak için dürtükleyince kadıncağızın ölmüş olduğunu gördü.

Hemen yataktan fırladı. Mutfağa koştu kahvaltı hazırlıyan hizmetçiye:

— Aman kızım, diye haykırdı, yumurtayı bir tane pişir, bizim hatun sizlere ömür, öteki yumurta ziyan olmasın.

Az kullanmış

Yaşı kırka dayanmıştı ama hâlâ son derece güzeldi. Fakat diğer güzel kadınlara benzemiyen bir tarafı vardı. Dehşetli katı kalbli idi. Bir gün bir kaza neticesinde bir kurşunla yaralandı. Hastaneye gelen dostları doktora heyecanla sordular:

— Nasıl doktor, ahvali sıhhiyesi iyice mi?

— Çok şükür! Bugün artık tehlikeyi atlattı. Kurşun kalbine çok yakın geçti ama, maşallah kalbi iyi işliyor. - Sesini alçaltarak - tıpkı 18 yaşında bir genç kız kalbi gibi. Dinliyenlerden birisi ağzından kaçırdı:

— İnanırım doktor, okadar az kullanırdı ki...

Yazık Bana!..

Gönlüm tasa dolu pek,
Yazık bana, vay bana:
Bakmaz o saçı ipek,
O kaşları yay bana!..

★

Kirpikleri deliyor,
Kalbimi pençeliyor!...
Hasretle geliyor
Haftalarım ay bana!...

★

Kapıldım bir hevese,
Koştum nefes nefese!..
Gülüyor da herkese,
Bakmıyor kolay bana!..

★

Başımı sardı duman,
Hayatım oldu roman!...
Diyor: Ağla her zaman,
Dertlerini say bana!..

★

Elim elini bulsa,
Benim de çilem dolsa!...
Gelir, yanımda olsa,
Samanlık saray bana!..

★

Ediyorum acele,
Fakat geçmiyor ele!..
Diyor: Bütün gençlerle
Bir zevktir alay bana!..

★

Gönlüm yansa derinden,
Yer oynasa yerinden,
Baygın buselerinden
Çıkarmıyor pay bana!...

Necdet Rüştü

— Saat beşte randevum var oraya gidiyorum...
— Acele etme saat altı, daha iki saat vaktin var demektir!...

Yazık Bana!..

Gönlüm tasa dolu pek,
Yazık bana, vay bana:
Bakmaz o saçı ipek,
O kaşları yay bana!..

★

Kirpikleri deliyor,
Kalbimi pençeliyor!...
Hasretle geliyor
Haftalarım ay bana!...

★

Kapıldım bir hevese,
Koştum nefes nefese!..
Gülüyor da herkese,
Bakmıyor kolay bana!..

★

Başımı sardı duman,
Hayatım oldu roman!...
Diyor: Ağla her zaman,
Dertlerini say bana!..

★

Elim elini bulsa,
Benim de çilem dolsa!...
Gelir, yanımda olsa,
Samanlık saray bana!..

★

Ediyorum acele,
Fakat geçmiyor ele!..
Diyor: Bütün gençlerle
Bir zevktir alay bana!..

★

Gönlüm yansa derinden,
Yer oynasa yerinden,
Baygın buselerinden
Çıkarmıyor pay bana!...

Necdet Rüştü

— Saat beşte randevum var oraya gidiyorum...
— Acele etme saat altı, daha iki saat vaktin var demektir!...

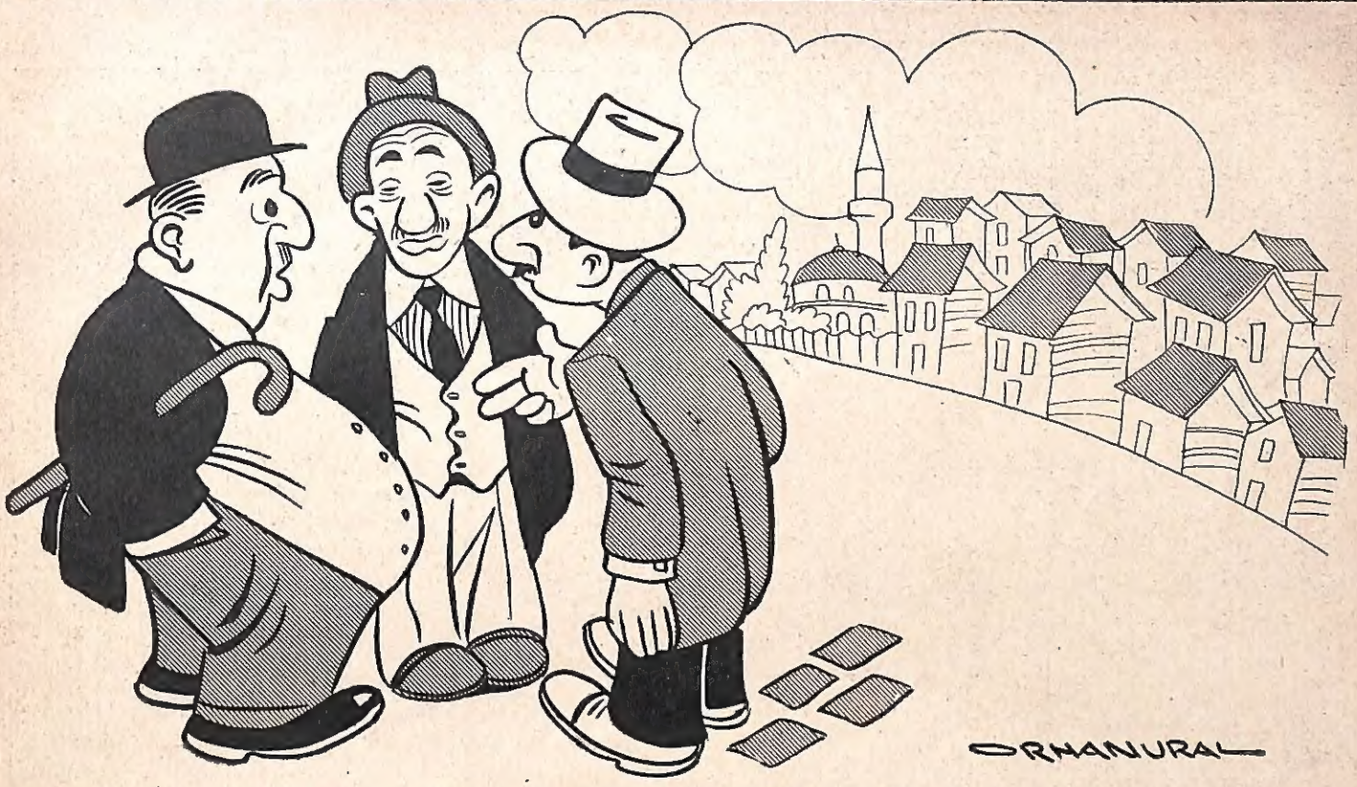

— Festival münasebetile İstanbula gelecek seyyahlar için eğlenceler hazırlanıyormuş...
— Ya... Acaba İstanbul sokaklarının halini mi gösterecekler!...

Haftanın Anketi:

Bir Bahtsızla Mülâkat

İçeri girdiğim zaman yerinden kımıldamadı. Sadece yüzüme yorgun yorgun baktı. Kılığı kıyafeti ilk bakışta pek fena görünmüyordu ama, dikkat edilirse biraz yıpranmış, rengi atmış olduğu anlaşılıyordu. İlk sualimi sordum:

— Hayatınızı anlatır mısınız, dedim.

— Bir tarihte, daha pek genç iken, Avrupada bulunuyordum. O zaman operalar söyler, büyük bestekârların büyük parçalarını okurdum.

Uzun bir öksürük...

— O zamanlar pek bahtiyardım. Dünyada olup biten işlerden haberim olurdu. Kılığım, kıyafetim böyle perişanlanmamıştı, ben bukadar çökmemiştim.

— Kendinize iftira ediyorsunuz. Neniz var. İşte kıyafetiniz de son moda. Maşallah her tarafınız parıl parıl.

— Görünüşe aldanmayın, biraz boya, biraz cilâ ile insan içine çıkabiliyorum. Hele sesime baksanıza... Harap oldum.. harap...

Bir uzun öksürük daha!

— Hiç de değil, sizin kuruntunuz...

— Rica ederim, kompliman yapmayınız. Hem zaten eskisi gibi dursam, gayri tabiî olurdum. Neler çekiyorum bilemezsiniz. Avrupadan buraya gelir gelmez hata ettiğimi anladım ama, iş işten geçti.

Yine gıcık tuttu. Yine bitmez tükenmez öksürükler.

— Bakın ne hale gelmişim. Buna demir olsa dayanmaz. Büyük baba, Arap mavalları ister, haydi gönlü kırılmasın diye, «Yalele» başlarım. Fakat Arap mavalı biter tükenir mi? Sesim kesilinceye, takatten düşünciye kadar haykırırım. Konu komşu, duvarlara

Haseki hastanesi bevliye doktoru
HAKKI RÜŞTÜ

Beyoğlu hastanesi sertabibi
Doktor FİKRET

MOTOSİKLET ÂLEMİ!

— İkinci defadır lâstik patladı. Bereket versin bir yardım edene rasgeliyoruz..

— Sen farkında değilsin, arkamızdanbir sürü yardımcı geliyor!...

küt küt vurarak;

— Gayri illâllah, nedir bu çektiğimiz?

Diye bağırırlarsa ne âlâ. Yoksa sabaha kadar sürer gider.

Bay Cabir - evin bayı - piyasa şarkılarına meraklıdır. Onun da gönlünü etmek lâzım. Rakı sofrasının başına geçti mi, işim bitiktir. Aman yarabbim, o kırk senelik şarkılara, her akşam üst üste nasıl da tahammül eder. Nasıl bıkmaz, nasıl isyan etmez?

Göğsünde bir hırıltı başladı. Sesi gittikçe zayıflıyor:

— Oğlan maçı sorar, büyük kız, zayıflık rejimi hakkında nasihat ister, amca bey, borsa havadislerine meraklıdır. En küçük çocuk «masal» diye tutturur. Eskisi gibi kuvvetim kaldı mı? Bir iki saatte bitap düşerim, bu sefer de «Adam, biz de seni güçlü, kuvvetli işe yarar bir mal sanırdık. Sen de pek enti püftenmişsin» diye hakaret ederler.

Pencereden son moda taksi otomobillerini gördükçe onların bahtile benim bahtım arasında çok sıkı bir bağ görüyorum. O zavallılar da muhakkak buraya yanlış gelmişler. Öyle ya, efendim, upuzun, dümdüz asfalt yolları kalın lâstik tekerleklerile bir solukta mağlûp etmekle, buradaki Arnavut kaldırımı üzerinde sarsılmak bir mi? Gözümün önünde kaç tanesi ömürlerinin yarısına varmadan hurdaya çıktılar. O sarsıntıya o berbat yollara makas, cam, tekerlek mi dayanır?

— Onu ben de merak ediyorum. Allah muinleri olsun. Son bir sual daha Gramofon plâkları hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Onlar, daha içler acısı. Nerden bulur çıkarırlar, kim tavsiye eder, hangi usule istinaden o sırayı, o plâkları seçerler, bu bedîî faciayı hangi zevkı selim irtikâp eder? Şaştım kaldım doğrusu.

— Şu halde radyo hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Makinelerini, âletlerini mi soruyorsunuz?

— Evet.

— Makinenin ne kabahatı var. Buz dolabı bir maddeyi çürümekten, kokmaktan bir dereceye kadar muhafaza eder ama, çürümüş ve kokmuş bir yiyeceği tazeliyemez. Malûm a, ne ekersen onu biçersin, derler.

Tam bu sırada sözünü yarıda bırakarak olanca kuvvetile bağırmıya başladı:

Bana ne oldu da ben bilemem
Eski halimi hiç göremem, aman..

Düğmesini çevirerek, bu hımhım, bu yayvan, bu âdî nağmeden bu zavallı radyo makinesini kurtarmıya lüzum görmedim. Kâğıtları topladım, ben çıkarken İstanbul radyosuna ayarlanmış bedbaht makine muazzam hırıltılar ve öksürükler arasında söyleniyordu:

— Allo.. Allo.. Burası İstanbul radyosu, sayın dinleyiciler, plâk neşriyatımız başlıyor. Şimdi size «Kâtip uykudan uyandı» şarkısını dinleteceğiz...

Mülâkatçı

— Dayızadeniz hiç sudan çıkmıyor...

— Suludur da onun için!...

— Dün bir edebiyat gecesi yaptık, biri sabaha kadar Abdülhak Hâmid'in Makber'ini okudu, herkes mest oldu..
— Şairlerden biri mi?
— Hayır, hanendelerden biri!...

Bayanlara

Mektubumu okuyun ey muhterem bayanlar:
Artık dayanmaz oldu israfınıza canlar;
Erkekler yükletmiştir «Moda.. tuvalet» diye
Sermayeyi kediye!...

★

Kış gecesi hazırdır sinemada locanız:
Bütün kadın artistler sizin şıklık hocanız;
Milyoner kadınlarla yarış yapıyorsunuz,
Model kapıyorsunuz!..

★

Yazın tuvaletiniz emprime olacak,
Ya baba, ya kocanız bu parayı bulacak!..
Hele çorap masrafı yürekler acısı pek,
Mutlak olmalı ipek!..

★

Tanıyor musun

İki bayan bir yerde karşılaştılar. Bir müddet konuştuktan sonra mavi kostümlüsü kavuniçi tayörlüsüne:

— Hemşire, dedi, Melâhatı tanıyor musun.

— Nasıl tanımam! Aziz dostlarımdandır. Her gün beraberiz.

— Onu sormuyorum canım, iyi tanıyor musun, hususiyetin var mı?

— Elbette var. Asıl yaşını benden başka bilen yoktur.

— Geçmiş olsun, bir otomobil kazası mı geçirdiniz?..
— Evet, otomobilim boks şampiyonunun otomobiline çarptı!...

Beyoğl

Ka
Ren
süs
sın
KA
de ya
biricik
olduğ
bat et

açık mektup

İskarpinler olmazsa yılan derisi eğer,
Doğrusu bu fekâket matem tutmıya değer!..
Çantanızın derisi olmazsa kertenkele,
Hiç alınır mı ele?!..

★

Doğru; çatlatmak lâzım yollarda eşi, dostu:
Hemen dikilmelidir mantonuz kaplan postu!.
Durmadan değişiyor şapka modası her ay,
Vay gidi bizlere, vay!...

★

Ne para döküyorsa bugün dünya silâha,
Sizin harcadığınız belki fazladır daha!..
Bu israf erkeklerin elbet canını sıkar,
Milyarder Fort'u yıkar!..

Necdet Rüştü

astanesi operatörü
ktor Sadri

Temizlik

Şair Nâzım Hikmet'i büyük bir otelde yemeğe davet ettiler, gitti. Sofraya oturdukları zaman önünde duran bardağı aldı, peçete ile sildi. Bunu gören garson koştu. Bardağı değiştirdi. Nâzım lâfa dalmıştı. Önüne yeni bardak koyulduğunu görünce, onu da peşkirle sildi. Garson bardağı yine değiştirince Nâzım dayanamadı:

— Aman garson yoldaş, dedi, bütün otelin bardaklarını bana mı temizleteceksin?

— Bayla bayan sokağa çıktılar...
— Alış verişe mi?..
— Zannetmem, evden çıkarken bayın yüzü gülüyordu!...

— Bugün hısım, akraba ile aramız açıldı...
— Desene ki tam sayfiyeye çıkacak zamandayız!...

katürün

i tablolarla
yaz sayı-
bekleyiniz

★ ★ ★

KATÜR fevkalâ-
ısile Türkiyenin
nizah mecmuası
bir kere daha is-
olacaktır.

KADIKÖYLÜLERİN AZABI!

— Bodos!..

— ?...

— Lodos!...

Hikâye

Kusura Bakmayın

Mahallede de, mektepte de çok ağızsız, dilsiz adamdı. Kendi işini bilir, kimsenin «Umur ve hususuna» karışmaz. Kendisine fenalık edenleri affedecek bir mazeret bulmasını becerirdi.

Fakat hayata katılıp tepelendikçe değişti, kavruldukça sertleşti. Eskiden:

— Aman kimsenin kalbi kırılmasın, benim yüzümden kimse müteessir ve müteellim olmasın!

Diye içi titrerken, sonra sonra azıttı. Hatır, gönül tanımaz, doğru söylemekten, aklına geleni savurmaktan çekinmez oldu,.

Bir vakitler «Ne verseler ana şakir, ne kılsalar ana şad» sayılan adam öylesine nemrutlaştı ki:

— Aman, şerrine lânet. Geçimsiz, huysuz, sert herifin biridir. Üstüne varmıya gelmez, adamın namusunu yıkar eline verir.

Demiye başladılar.

* * *

Pısırıkken gazeteciliğe intisap etti ve az zamanda fevkalâde vazifeşinas, fevkalâde çalışkan olduğu için müsahhihlikten muhbirliğe, muhbirlikten tahrir müdürü muavinliğine kadar sivrildi.

Bir gün paraya ihtiyacı oldu. Patrona:

— Bana biraz para verir misiniz?

Dedi. Kardeşi fena hasta idi. Patron bu sessiz, sedasız adamı terslemekte bir mahzur görmedi. Fakat pısırığı bilhassa gazetecilik oldukça açmıştı. Atıştılar.

Çalıştığı gazete muhalefet yapıyor, günde yüzlerce lira kâr ediyordu. Patron şımardıkca şımarmış, âdeta bir eşkiya reisi haline gelmişti. Gece sabahlara kadar barlarda, çalgılı gazinolarda para yiyor, sabahleyin sarhoş sarhoş matbaaya dalıp kaleme sarılıyor, dünyayı yerinden oynatacak cevahirler yazıyordu. Şantajın, tehdidin binini bir paraya savururken, tabiî düşmanları da onu boş bırakmıyorlar.

— Seni şöyle keseriz,

— Böyle biçeriz.

— Boğazlarız.

— Derini yüzüp içine saman doldururuz.

Gibi tehdit mektupları yağdırıyorlardı. Bu yüzden patronun etrafına bir sürü ayak takımı, bir iki serden geçti, birkaç kanlı katil toplanmıştı. Bunlar her akşam «velinimet» in peşisıra dolaşıyorlar, bir yere girdi mi, etrafını çeviriyorlar, kafaları tütsüledikçe narayı atıp «hulûs» çakıyorlardı:

— Velinimet, uğruna canım kurban.

— Sultan, boynum kıldan ince..

— Ağabey, çek tabancanı göbeğime sık, gık dersem namerdim.

— Emreyle şurasını karıştıralım.

— Ruhsat ver hınboyu tepeliyelim.

— Bir işaret yeter, aport de, İstanbulu uçurmazsam suratıma tükür!

Hele içlerinde bir tanesi vardı ki, patronun sağ kolu, küfür çanağı, bekçi köpeği sayılıyordu. Üstü başı tıka basa, tabanca, şuştalı bıçak, ustura, muş-

ta, koltuk bıçağı dolu. Gözler süzük, bıyıklar, kıvrık, omuzun biri çarpılmış, Ayağında yumurta ökçe ayakkabılar, pantalon paçaları yandan kamalı ve tam 40 santım.

Patron, Pısırıkla atıştığı günün gecesi, bu çomarı yanına alarak meyhaneye daldı. Çekti düşündü, düşündükçe efkârlandı. Arada bir masayı yumruklıyarak bağırdı:

— Vay gidi namussuz herif!

— Vay gidi ciğeri beş para etmez.

—Vay gidi pısırık vay. Hem sayemde ekmek yiyesin, hem de küfranı nimet ha!.

Efendisi böyle söylenirken çomar durur mu? O da başladı:.

— Az daha gidip ayağımın altına alacaktım.

— Duyar duymaz, beynim attı, kan tepeme sıçradı.

— Dinim rabbena hakkı için leşini kalbura çevirecektim.

Böylece işi azıttılar. Bir otomobile atladılar, matbaaya geldiler. Pısırık matbaada harıl harıl çalışıyordu. Patron önde, çomar arkada heyeti tahririye odasına naralar atarak girdiler. Patron tabancasına sarılınca, pısırık masanın altına girdi. Tabancada tam 8 kurşun vardı. Patron sekizini de savurdu. Pısırık bunlardan sade bir tanesini - o da ehemmiyetsiz bir tarafından - yedi. Bu işler olur, kurşunlar atılırken patronun bir numaralı fedaisi avazı çıktığı kadar haykırıyordu:

— Aslan mısın be!

— Aslan mısın be!

* * *

Zaman geçti pısırık, vak'ada duyduğu korkuyu, çektiği acıyı, hattâ patronuna karşı hissettiği kini falan hep unuttu. Fakat çomarın:

— Aslan mısın be?

Narasını unutamadı. Patron gazetesini kapattı. Memleketten firar etti. Maiyetindeki eşkiya çetesi dağıldı. Bizim pısırık da yukarda söylediğimiz gibi çok şirret bir insan tanımarak gazetecilikte devam etti. Heyeti tahririye müdürü oldu.

Para istiyenlere göz dağı vermek için silâha sarılan patrondan sonra bir sürü patron değiştirdi. Son patronu hoşuna gidiyordu. İyi bir adamdı ama bir huyu vardı. Palavraya bayılıyordu. Zaten hayatını, mevkiini, hep buna medyundu.

Bir akşam heyeti tahririye müdürünü yanına alarak Maçka'da bir apartımana götürdü. Bir aralık patron lâfı evirip çevirerek heyeti tahririye müdürünün üstüne getirdi. O meşhur yaralanma vak'asına dokunarak heyecanlandı:

— Hamfendiler, beyefendiler. Şu gördüğünüz zat, benim tahrir müdürümdür. Dünyada bundan daha nazik, bundan daha sessiz, sedasız adam olamaz. Bu melek gibi insana o namussuz, o alçak herif, tasavvur buyurun silâhla saldırıyor. Bu zavallıyı yaralıyor. Ah - göğsünü hafif tertip yumruklıyarak - bana yapmalı idi, ah, felek bir gün karşılaşmamızı temin etseydi de o alçaklığı, o kahpeliği bendenize karşı irtikâp etmeli idi. Ben ha! Bana ha! Alimallah kolunu büker tabancasını elinden alır, kafasını patlatırdım.

Patron sözü buraya getirince; müthiş bir nara:

— Aslan mısın be!

Diye camları zınğırdattı. Patron da dahil olduğu halde bütün salondakiler yerlerinden zıpladılar ve akşamdanberi munis munis oturan tahrir müdürüne, korku ve hayretle bakakaldılar. Bu sessiz, bu terbiyeli adama birdenbire ne olmuştu?

Sabık pısırık, kimsenin sual sormasına meydan bırakmadan söze başladı:

— Patrona beni müdafaa ettiği için teşekkür ederim. Sade vak'ayı anlatırken bir yerini atladı. Teferruata ait olmakla beraber şuracıkta söylemeden yapamıyacağım. Bizim eski patron bana kurşun atarken yanındaki herif tıpkı benim haykırdığım gibi:

— Aslan mısın be!

Diye bağırmıştı. Bu nara benim üzerimde o vak'adan daha derin bir tesir bıraktı. O zamandanberi nerde bir atana rastgelsem, kendimi tutamam.

— Aslan mısın be?

Diye feryat ederim. Şimdi de patronum konuşurken, yine kendimi tutamadım... Kusura bakmayın.

İspinoz

İNATÇI ÂŞIK:

— Sizi elde etmek için yirmi sene beklemek lâzım olsa bile bekliyeceğim...

— Kabul; yirmi sene sonra görüşürüz!„

UCUZ LOKANTA

Arkadaşlarımızdan (M. N.) paraya olduğu kadar boğazına da düşkündür. Onun için İstanbulda daima ucuz ve bol yemek veren lokantaları arar bulur.

Bir zamandanberi Beyazıt taraflarında bir köfteciye dadanmıştı. Bizi de oraya davet ediyor:

— Görünüşte fakirce bir yerdir ama, yemeği dehşetli bol ve ucuzdur. Beş kuruşa tam on tane şiş köftesi veriyor. Diyordu.

Geçen gün onun matbaada kaşar peynirile simit yediğini görerek sordum:

— Senin ucuzcu lokanta ne oldu... Neye gitmiyorsun?..

O dudaklarını bükerek: — Bırak canım, dedi, İstanbulda ihtikâr gittikçe artıyor... Benim köfteci de piyasayı yükseltti. Hain herif, tanesini yirmi paraya verdiği köfteleri kırk paraya çıkardı...

Masasında müsvedde tashihi ile meşgul bulunan musahhihimiz başını kaldırarak söze karıştı:

— Bayım; herif her zaman eşek ölüsü etini nereden bulsun size?..

HASTALIĞIN SEBEBİ

Avukatlarımızdan (C. S.) de tanınmış oburlarımızdandır.

(C. S.) bir gün meşhur mide mütahassıslarımızdan (M. K.) ın muayenehanesine girdi ve derdini anlatmıya başladı:

— Midemden rahatsızım üstadım... Yediklerimi hazmedemiyorum... Karbonat falan gibi ilâçların tesiri kalmadı... Müshillerin bile tesiri muvakkat olmıya başladı. Beni sıkı bir muayeneden geçirerek bu rahatsızlıkların ne olduğunu teşhis etmenizi rica ederim...

Doktor, muayeneden evvel suallere başladı:

— En ziyade rahatsızlık hissettiğiniz zamanlar hangi zamanlardır? Sabah kahvaltısında, öğle ve akşam yemeklerinde ne yiyorsunuz?

— Arzedeyim üstat... Sabahleyin tereyağı, reçel, peynir, zeytin, yumurta, bir miktar sucuk... Bunlarla beraber de tabiî çay, kahve, süt... Öğle yemeğinde; pirzola, balık, zerzevat, makarna yahut börek, helva, baklava nevinden bir tatlı... Bunlarla beraber tabiî iştah açıcı salatalar, şarap vesaire... İkindide; sandüviç, tereyağı, kaz ciğeri gibi şeylerle bir kahvaltı... Akşam yemeğinde aperitif nevinden bir şişe rakı, cacık, turşu, kızartma gibi mezeler.. Çorba, pastırmalı yumurta, biftek, börek gibi şeyler... Nihayet yatmadan da bir soğuk tavuk budu, mideyi yumuşak ve hafif tutması için süt ve mevsim meyvalarından bir tabak... Rica ederim üstat muayeneniz gayet inceden inceye olmalı...

Avukat soyunmıya hazırlanmıştı.

Doktor — Hacet yok, dedi, hastalığınızın sebebini anladım...

— Bukadar çabuk... Hayret!.

— Çabuk olduğu kadar da kat'î... Rahatsızlığınız hazım cihazınızın çift mahreçli olmamasından ileri geliyor....

İNSANİYET NAMINA

Geçen gün sokakta bir bildiğime tesadüf ettim. Başı sargı bezile sarılı idi. Gözlerinin biri morarmış, üst çenesinde iki dişi kırılmıştı.

— Geçmiş olsun... Bir kazaya mı uğradın? dedim.

— Hayır, bir karı kocayı barıştırmıya teşebbüs ettim, dedi.

KÖMÜR SERGİSİNDE

Ankaradan dönen bir bayana sordum:

— Kömür sergisini gezdiniz mi?

— Elbette..

— Nasıl buldunuz?

— Besbelli mevsim başlamadığı için ziyaretçiler arasında pek şık tuvaletlere tesadüf etmedim.

BİR TANE DAHA

Arkadaşımız (H. C.) iyi bir insandı. Fakat parayı çok severdi. Karısı onun evindeki mahrumiyete tahammül edemiyerek, iki çocuğunu almış, vilâyetlerden birinde memur olan babasının yanına kaçmıştı.

(H. C.) çoluk çocuk gailesinden kurtulunca, büsbütün işi azıtmış, evindeki bütün eşyayı satarak yedi lira aylıkla sefil bir pansiyon odasına yerleşmişti.

Geçen gün ona Eminönü meydanında tesadüf ettik. Elinde bir kese kâğıdile Balıkpazarından geliyordu. Paraya kıyarak dört tane çiroz balığı, yüz gram kaşar peyniri ve bir okadar da zeytin almıştı.

Bir arkadaşımız bunları görünce, hayretinden kendini alamadı:

— Nafile saklama, dedi, sen işi hovardalığa vurdun; bu gece pansiyona misafir davet ettin; ziyafet veriyorsun.

PROJE

Sekiz on yaşlarında bir kız çocuğu, ayni yaşta mini mini bir erkekle konuşuyordu:

Kız — Seninle akraba olduk. Senin ablan benim ağabeyimle evleniyor... İlerde sen de benimle evlenirsin olmaz mı?

Erkek — İyi olur ama bir şartla... Benim hesap vazifelerimi sen yazacaksın!

ÇARESİNİ BULMUŞ

Çallı'ya bir gün sordular.

— Çallı, sen ömründen ağzına su koymaz mısın!

— Otuz senedenberi asla!

— Yahu nasıl olur, hiç dişlerini yıkamak, ağzını çalkalamak iktıza etmez mi?

— Eder.

— O zaman ne yaparsın?

— Düşündüğünüz şeye bakın! Şarapla yıkarım!

Papağan

KIRINTILARI

İnsanda her şey muhitinden ve muhitinin verdiği itiyattan gelir, fazilet bile.

*

İnsanı dilencilik, hırsızlık zenginletmez, saadet akıllandırmaz.

*

Bir ziyafete iştirak edenlerden «Keşki gelmeseydim» diyenlerin içinde ev sahibi de bulunur.

*

Terbiyeli bir misafir, paltosunu, şapkasını, lâstiklerini, doğru söyleme huyile beraber kapıda bırakmalıdır.

*

Bedbin, hapları yutacağına, dişlerile çiğniyen adamdır.

*

Müvesvis, rafadan yumurtanın içinde lâdes kemiği arıyan zata derler.

*

Başında aklı olan insanlar, tamamen bahtiyar olmaktan da, tamamen bedbaht olmaktan da mahrumdurlar.

*

«Hiddetle kalkan zararla oturur» derler, bazan hiddetli adam okadar zarar yapar okadar kırıp döker ki, oturacak yer bulamaz.

*

Para nekadar ahlâksızdır. Sahavetli olanlardan kaçar da hasislerden ayrılmaz.

*

Kör ile sovan arasında sıkı bir benzerlik vardır: İkisinin serti de göz yaşartır.

*

Çanlar başkalarını kiliseye davet ederler fakat kendileri gitmezler.

*

İstihzanın bir çeşidi vardır ki akıllılar ahmaklardan onunla intikam alırlar.

*

Bir tek kadını seven, kadınlrı sevmez. Kadınları seven ise bir tek kadını sevmez.

Filozof

Kendilerini nasıl görürler: 1

İlk defa ata binen!..

Enayi mi bu?..

Salamon dehşetli hasta idi. Bohor eski dostunu ziyarete geldi. Şöyle konuştular:

— Kendimi çok fena hissediyorum Bohor, galiba yakında öleceğim.

— Kaç yaşındasın?

— Seksen beş!

— Üzülme, Allah senin canını yüz yaşına kadar almaz.

— Saçmalıyorsun Bohor.

— Neden?

— Neden olacak, 85 de almak dururken yüze neden çıksın, enayi mi bu?

Ameliyat..

Operatör baygın yatan hastanın başında asistanlarına söylüyordu:

— Koldaki yara çok kıymetli... Kolu bilekten itibaren kesmiye mecburuz. Fakat baştaki yara hafifçedir... İnşallah onu kesmiye mecbur kalmadan hastayı iyi ederiz.

AŞK ÇETESİ..

NEŞELİ İNSANLARA MAHSUS AŞK ROMANI

Yazan: Kemal Tahir

— 3 —

— Elbette kitapçıdan alacağız. Demindenberi aklımdan hesap ediyorum. Kitabımı bin tane bastırdım diyen sen değil misin? Yedi tanesi mi satıldı. Şu halde geriye 993 kitap kalıyor demek. Onar kuruştan doksan dokuz lira, yirmişer kuruştan 188 lira küsur kuruş. Haydi biz üstüste yirmi beşerden verelim, iki yüz küsur lirayi tereddütsüz sayar avucumuza... Haydi kalk...

— Saçmalama oğlum. Sen galiba Babıâliyi hiç bilmiyorsun!

— Neden bilmiyecekmişim. Sen bugüne bugün memleketin en genç, en kıymetli şairlerinden değil misin?

— Evet!

— Bin tane kitap bastırmadın mı?

— Bastırdım.

— Fiatı elli kuruş değil mi?

— Elli kuruş.

— Saçmalıyan benmiyim, sen misin? Elli kuruşluk şiir kitabını üstüste yirmi beş kuruştan devretmeyi kabul edersen, kitapçı oynıya oynıya razı olmaz mı?

— Olmaz.

— Neden, kitaplar satılmaz da elimde kalır diye mi korkar?

— Ne münasebet birader, hiç benim kitabım kapış kapış satılmaz mı?

— İşte ben de öyle düşündüğüm için herif parayı tereddüsüz bastırır diyorum ya.

— Hesabın doğru ama, sen Babıâlideki kitapçı esnafının bahusus genç şairlere karşı nekadar gaddar, ne derece insafsız olduğunu bilemezsin.

— Allah, Allah!

— Maalesef bu böyle. Hiç Babıâli kitapçısı bir genç şaire müşkül sırasında yardım eder mi? Bunun vukuu Babıâli tarihinde mevcut değildir.

— Demek bu kapı kapalı. Şimdi ne yapacağız. Hah buldum. Kalk yürü, davran Firuzana gidelim. Oğlan on beş gündenberi İnhisarlara kâtip oldu. Seksen sekiz kuruş da yevmiye alıyormuş. Bizim gibi işsiz, güçsüz değil ya, muhakkak kredisi vardır.

— Fikir âlâ ama, kredisi vardır dermisin? Aşağı yukarı yüz papel uydurabilir mi?

— Neden uyduramıyacak mış. Sen hele yürü. Tembel tembel oturmakla iş bitmez. Bu âdeta bir istikbal meselesi. Her şeye teşebbüs etmeliyiz. Bir yerde okumuştum. Muvaffakıyet, teşebbüsü şahsîye bağlıdır diyordu.

Son yudum rakılarını içtiler. Keramet hesabı gördü.

Kol kola yola çıktılar. Parayi bulup ceplerine yerleştirmiş kadar mesuttular. Keramet bahtiyar insanların engin âlicenaplığı ile:

— Tu... Dedi, yahu seni unuttuk. Sen bu kılıkla insan içine nasıl çıkarsın? Şu pantalonun haline bak bir kere. Derbedersin vesselâm. Bu pantalonla mı çalışıyorsun Allah aşkına? Sende ressamlara mahsus önlük, tulum yok mu?

— Ne önlüğü sayıklıyorsun birader? Önlük falan diyeceğine, akşam ne yiyeceksin? Diye sorsana...

— Yo... Bak bu olmadı işte. Hazır para arıyoruz. Firuzana söyliyelim de bize 200 lira versin. Nasıl olsa öderiz. Gün hep böyle kalacak değil ya. Kocaman sanatkârlarız. Yarın yüzde yüz meşhur olacağız. O zaman para oluk gibi akacak. Faizini veririz.

— Sahi, faizi iyi akıl ettin. Oğlan iyidir, hoştur ama biraz kibritçidir. Bunca yıllık ahbabıyım, bir gün olsun, gel bu akşam bendensin, kafayı çekelim, dememiştir. Faiz dersek dayanamaz, muhakkak verir.

— Görüyor musun, hâdiseler insanları nâsıl yola getiriyor. Biraz daha gayret edersek iş adamı olacağız.

İnhisar idarelerini allak bullak ettiler. Her odaya girip çıktılar. Yeni kâtip Firuzanı henüz kimseler tanımadığı için çok sıkıntı çektiler ama nihayet çocuğu buldular.

— Birdenbire bastıralım, düşünmiye, mırın kırın etmiye fırsat vermiyelim!

Diye kararlaştırmışlardı. Selâm, sabah demeden damdan düşer gibi meseleye girdiler.

İkisi birden konuşuyor, sözü biri bırakıp, biri alıyordu.

— Aşk...

— Seviyorum...

— Paşa kızı, hem de paşa kızı...

— 200 lira lâzım.

— Borç vereceksin.

— Çoğa varmaz öderiz.

— Muhakkak öderiz.

— Bul...

— Buluştur.

— Yarat...

— İcat et.

— Faiz...

— İstediğin kadar faiz...

Firuzan bu sözlerden etraflı bir şey anlıyamadı ama, nihayet borç para istediklerini kestirmek için büyük bir ferasete ihtiyaç da yoktu. Çok şükür olur olmaz hezeyana gülmezdi. Kahkahayı parlatmadı. Sade bir aralık fırsat bulunca:

— Çocuklar siz delirdiniz mi? dedi. 200 lirayı geçin. Şu sıralarda iki lira dahi bulamam. Gırtlağıma kadar borç içindeyim. Aldığım para ile karnımı bile doyuramıyorum.

— Aman Firuzan etme!

— Aman Firuzan kardeş eyleme, bize kıyma...

— Bunca yıllık dostluğumuz var.

— Hem de istediğin kadar faiz veriyoruz, anlamıyor musun? Diyecek oldular. Firuzan istifi bozmadan cevap verdi:

— Siz ne sayıklıyorsunuz üstatlar, aydan mı, Merihten mi geliyorsunuz? İki yüz lira değil, on lira bulsam faizle iben alacağım. Nerede ise ev sahibi eşyalarımı sokağa atacak.

Allah Allah! Firuzan bayağı ciddî söylüor yahu?

— Peki şimdi biz ne yapalım?

— Vallahi orasını kestiremem. Bana müsaade. Mümeyyiz içerlemesin. Buradan da kovarlarsa açlıktan geberdiğimin resmidir.

Ellerini sıkıp odaya girdi.

Ümit, ışıklı kanatlarını çırpa çırpa maverai derinliklere (!) doğru süzülüyor, bizimkileri İnhisarın loş koridorunda yüz üstü bırakıyordu. Hem bıra-

kıyor ne demek? Bıraktı, geçti, gitti bile.

Merdivenleri yarı ölü bir halde inerlerken Keramet:

— Bu ne iştir, diye homurdanmıya başladı, hem kendisini kâtiplik gibi aşalık, maddî işlere vakfediyor, hem de ha deyince, ahbaplarına iki yüz lira bulamıyor.

Zeki Çizer daha bitkin, ilâve etti:

— İnsanlar alçak! İstese muhakkak bulurdu. Çalışan bir memur iki yüz lira bulamaz mı hiç?

Sokağa sersemlemiş çıktılar. Sarhoşluktan, neşeden ve ümitten zırnık kalmamış, dünya gözlerine zindan kesilmişti,

Zeki, Galata caddesini kübik bir tablo gibi çarpılmış görürken, Keramet:

Dostluk yalan,
Alçak insan,
Çalışan hayvan,
Yok on paran.

Diye zihninde «Dostluk yalandır» şiirinin ilk kıtalarını hazırlıyordu. Köprüyü maksatsız adımlarla geçtiler.

Keramet servetini hesapladı. Topu topu 37 buçuk kuruşları kalmıştı.

Yüzlerinin bütün çizgileri aşağıya sarkmış olduğu halde bir kahveye girdiler. Ellerini şakaklarına dayıyarak karşılıklı oturdular.

* * *

Bir taraflarında iki kişi piket oynuyordu:

— Beş, on beş, yirmi, on dört, dokksan dört!

— Yine mi yüzlük yaptın ne şans be birader.

* * *

Diğer tarafta iki müşteri sıkı bir tavla maçına dalmışlardı:

— Haydi oğlum bir şeş beş!

— Yahu ağzınla mı oynuyorsun, zar mı tutuyorsun. Bugün yine taliin üstünde maşallah.

* * *

Zeki yavaş sesle Keramete:

— Şans ne demek, dedi, işte çalışan bir arkadaşın vefasızlığı, şansı da, kaderi de, kambur feleği de mat etti.

Halbuki Kerametin düşüncesi başka idi. O:

— Kelimelere hakaret ediliyor, diye cevap verdi, kelimelere hakaret ediliyor, kelimeler yerli yerinde kullanılmıyor. Şeş beşle, beş, on beş, yirmiye hiç şans denir mi?

İçlerini çektiler. Derin derin düşünmiye başladılar.

Oreka (buldum)

Aradan nekadar zaman geçti kim bilir? Zeki birdenbire;

DEĞİRMENDE:

— Bundan ince öğüdürsem, pudra olur...

— Ben de onu istiyorum zaten!..

— Buldum.

Diye bağırdı.

— Etme ayağını öpeyim? Hay aklınla yaşa üstadım. Anlat. Çabuk söyle. Kerametini bahtiyar et.

— Teyzenle babana müracaat edelim.

— Geç Allahını seversen. Ben de bir çare sanmıştım. Geçende kitap parasını koparıncıya kadar akla karayı seçtim. Onlar, sanattan, sanatkârın derdinden, hele bir sanatkâr kalbinin aşkından ne anlarlar. Bütün bunları sezecek feraset ne geziyor bizimkilerde..

Pederi düşündükçe rahmetli valideden âdeta şüpheleneceğim geliyor. Adamın kanında sanatkârlığın dirhemi yok. Teyze dersen malûm.

— Öyle ise başka çare de bulamıyacağız azizim. Yandık.

— Hemen kestirip atmak sana yakışmaz. Düşünelim.

— Bak bu olur. Düşünelim.

* * *

Saatlerce durup dinlenmeden, bıkıp usanmadan düşündüler.

Piket partisi, tavla maçı bitti. Kahvenin elektrikleri yandı. İkişer simit aldılar.

Keramet:

— Az yemek iyidir, dedi, mide tıka basa dolu olursa adam iyi düşünemez.

Zeki bu fikirde değildi ama, çaresiz tasdik etti; Simitler bitti, tekrar çenelerini ellerine aldılar.

Bir müddet sonra zeki sordu:

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER: Görücü!...

Olur ya..

Tuhaf mübalâgalar anlatılıyordu. Birisi Salamonu göstererek dedi ki:

— Şu bizim Salamon yamandır. Bir gün Amerikaya gidiyormuş. Yolda fırtına çıkmış, gemi batmış. Bizim Salamonu, bir İngiliz lordunu bir sandık da portakalı bir balık yutmuş. Neden sonra balığı yakalamışlar. Karnını yarınca, bir de ne görsünler, Salamon sandığın önüne oturmuş, İngiliz lorduna harıl harıl portakal satmıyor mu?

Herkes Salamona bakarak gülmiye başlayınca Salamon söze girişmiş:

— Olabilir, yine dalgınlığım üstümle imiştir de geminin battığını, balığın yuttuğunu farkedememişimdir.

— Aman Salamon bukadar dalgınlık olur mu?

— Elbette olur, dalgınlık bize babadan miras. Rahmetli bir gün evin penceresinde oturmuş sigara içiyormuş, sigara bitince izmariti atıyorum diye kaldırmış pencereden kendisini atmış. Dalgınlık işte.

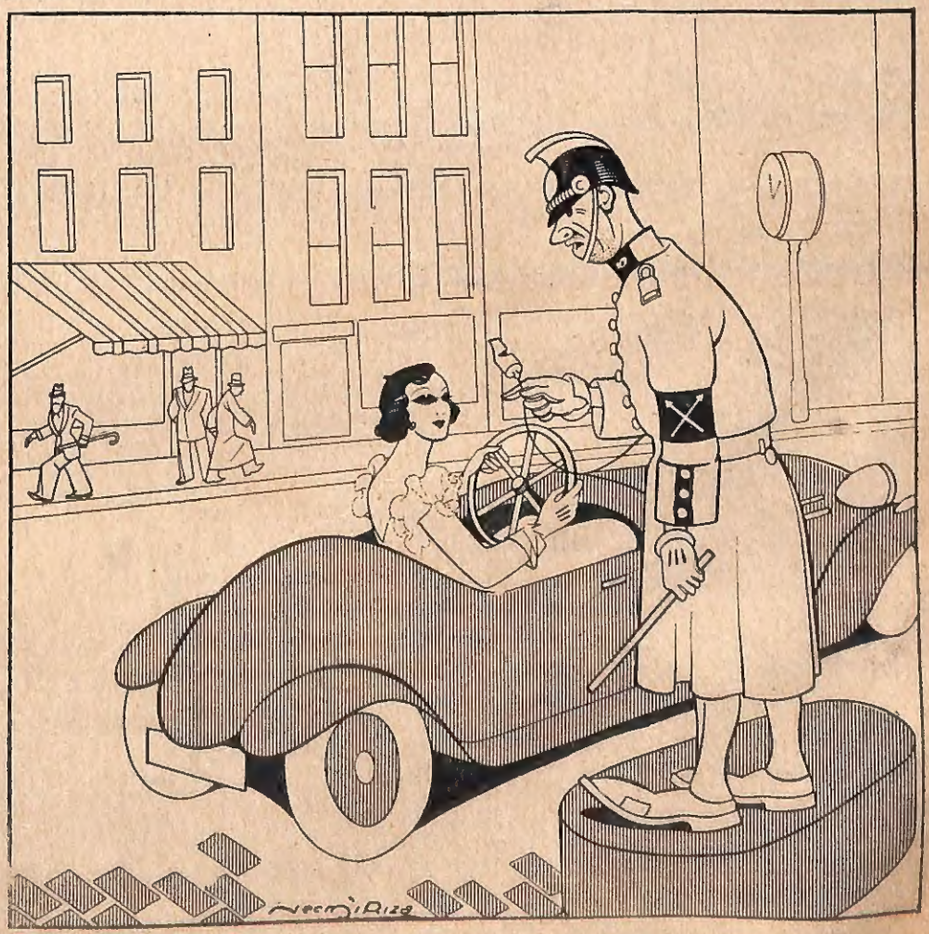

— İşaretimi görmedin mi?..
— Bana her işaret edene bakmak âdetim değildir!..

Elektrik Plonjörü

Kolay Seri ve Ekonomiktir.

SATİE

ve şehrin bütün büyük elektrik mağazalarında satılır

Fiatı 240 kuruştan başlar

GAZİANTEP

MEHMET UĞRAŞ

Yedigün — Karikatür — Karagöz ve aylık MODEL mecmualarının umumî bayiidir. Gaziantep okuyucularımız bütün Yedigün neşriyatını Mehmet Uğraş ticarethanesinden tedarik edebilirler.

Dr. HAFIZ CEMAL

LOKMAN HEKİM

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar stanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398. Kışlık telefon: 21044

Karikatür

— Seni gözüm tutmadı pek pısırık görünüyorsun.
— Bilâkis, Bay müdür bendenizi bir de ashabı mesalihin karşısında görmelisiniz!